

Книстер

Кой е този

Издателство „Фюм“

Author: KNISTER

Original title: Wer verflucht ist Yoko

With illustrations of Melanie Garanin

© 2011 by Arena Verlag GmbH, Würzburg, Germany.

www.arena-verlag.de

Автор: КНИСТЕР

Оригинално заглавие: Кой е този Йоко?

© Издателство „Фиут“, 2014

Илюстрации на Мелани Гаранин

Превод Десислава Лазарова

Редактор Албена Раленкова

ISBN 978-954-625-897-7

www.fiut.bg

Глава 1

Тор ван Снейдер имаше вид на човек, който се връща от експедиция до Северния полюс. Брадясалото му и загрубяло от студа и ветровете лице бе скрито под качулката на бялото му яке, подплатено с дебела кожа. Безбройните големи и малки джобове бяха издути от всякакви неща, на специално пришити гайки висяха нож, компас, джобна радиостанция и няколко светлинни ракети. Облеклото му бе твърде необичайно за топъл летен ден, но не правеше впечатление на никого, защото по летищата се срещат всякакви странни хора. Това беше добре дошло за Тор ван Снейдер. Той в никакъв случай не искаше да привлича погледи. Огледа се и забута нещо като контейнер по подвижната пътека в една от сградите на летището. Личеше си, че и друг път е бил тук, защото съвсем целенасочено се отправил към едно точно определено гише на митницата. Там

погаде сгънат лист хартия на митническия служител.

Митничарят го разтвори и прочете набързо.

– Вие ли сте придружителят? – попита той Ван Снейдер кимна.

– Значи сте пропътували половината свят.

– Да, бях с него на изложение.

Служителят хвърли поглед през малкия, преграден с решетка прозорец на контейнера.

– Гръм и мълнии! Такава английска овчарка не бях виждал досега. Наистина великолепен екземпляр! Но защо е вързан?

– Староанглийска овчарка – уточни Ван Снейдер. – Вързаха я митничарите на летището в Катманду. Омотаха ѝ муцуната с тиксо, защото ухапа единия от тях. Нямам търпение да я развържа и да я освободя от това тиксо!

И Ван Снейдер се зае да отваря контейнера.

Това очевидно никак не се хареса на митническия служител.

– По-добре недейте! – рече той и отстъпи на безопасно разстояние. – И така ще ви дам разрешително за внасяне.

Ван Снейдер взе подпечатаните документи, сбогува се и продължи да бута контейне-

ра към залата за пристигащи. На лицето му играеше коварна усмивка.

– Жалък страхливец! – процеди през зъби той.

Но естествено, митничарят нямаше как да го чуе.

Близо до залата за пристигащи пътници беше помещението за получаване на багаж. Тук Ван Снейдер спря, за да върне наетия контейнер. Той отвори страничната врата и отвътре се изтърколи пухкаво бяло същество със здраво вързани лапи. То се изправи с мъка, опита се да направи няколко стъпки, но не успя и отново се озова на пода. Тъжна гледка. Особено с тази овързана муцуна! Но Ван Снейдер изобщо не изглеждаше трогнат. Той тръгна

към лентата за багажа, където трябваше да изчака раницата си, като гърпаше грубо кашката на изплашеното създание. Дори не се обърна, когато рунтавият му спътник се подхлъзна по гладкия под, а продължи да го влачи безмилостно към лентата.

Лентата за багаж приличаше на голяма въртележка. Багажът на пътниците се въртеше в кръг, докато собствениците не си го приберат. Ван Снейдер застана между хората до лентата. Той вече беше видял раницата си и я чакаше да се приближи. В този момент го заговори една изискана възрастна дама, която стоеше зад него:

– Нима смятате за редно да мъчите кучето си по този начин?

Ван Снейдер се направи, че не е я чува. Видимо отегчен, той следеше движението на лентата и чакаше раницата си да стигне до него.

– Защо измъчвате така горкото животно? – повтори решително дамата, този път много по-силно и с много по-рязък тон.

Ван Снейдер ѝ хвърли презрителен поглед с крайчеца на очите си и изсъска тихо:

– Гледай си работата!

Но възрастната дама изобщо не се стресна от грубостта му, напротив.

– Какво си позволявате! – извика тя възмутено. – Ако веднага не развържете горкото животно, ще извикам полиция и ще се оплача от вас!

Горкото животно, изглежда, бе съгласно с нея, защото изскимтя жално.

– Махнете веднага и това ужасно туксо от муцуната му! Веднага!

Още преди Ван Снейдер да успее да отговори, се намесиха и групи хора:

– Живеем в цивилизована държава и няма да позволим да измъчвате така бедното животно! Това е истински позор. Позор!

Миг по-късно Ван Снейдер се оказа заобиколен от възмутена тълпа. Появиха се и двама униформени служители от охраната на летището и тръгнаха бавно към него. Това като че ли вече го притесни. Той явно се страхуваше от скандал и нова, по-внимателна проверка на документите. Внезапно грубиянът се превърна в самата любезност. Той бръкна в един от джобовете на якето си, извади нож и преряза въжетата на мнимата английска овчарка. В следващия момент животинчето се метна със скок върху лентата за багаж.

А Тор ван Снейдер?

Той скочи след него. Но изобщо не бе тол-

кова добър в скачането и не се загържа дълго върху лентата. Загуби равновесие и се сгромоляса на пода. Надигна се бързо и отново се покатери на въртележката. А там бялото рунтаво същество, подобно на куче, подскочаше с лекота напред. Тор ван Снейдер се втурна след него. Приличаше на тромав клоун в цирк, който гони някого, размахвайки диво ръце около себе си. Околните избухнаха в гръмогласен смях. Но той изобщо не им обърна внимание. Продължи упорито напред, прескачаше куфари, спъваше се в чанти, без нито за миг да се откаже от преследването на беглеца. Внезапно пухкавото бяло създание скочи от лентата за багажа и преобърна електронното табло, поставено до лентата. Мониторът се разби с трясък върху плочите.

Сега вече и най-бавно схващащите се досетиха, че тук става нещо нередно. Мнозина се скриха панически зад багажите. Други пък забързаха към лентата, за да не изпуснат зрелището. Настана пълна суматоха. Дори беглецът изглеждаше паникьосан. Той прескачаше куфари и пейки, профуча през магазинче за напитки и павилион за вестници, покрай пищащи от възбуда деца и смаяни охранители.

– Спри, спри веднага! – викаха всички.

Но рунтавелкото вече бе отпрашил галеч напред, като тичаше ту на два, ту на четири крака. Подскачаше, подхлъзваше се, претъркулваше се по пода. И несъмнено имаше само едно желание – галеч, колкото се може по-галеч от Тор ван Снейдер! Най-сетне животинчето достигна транзитната зона, профуча покрай гишето за паспортен контрол и се стрелна между стъписаните гранични офицери, тичайки на два крака,

Малко по-късно и Ван Снейдер стигна до тях и поиска да последва беглеца. Но този път служителите бяха нащрек и му препречиха пътя.

– Да, хванете го! Дръжте го здраво! – изкрещяха на колегите си двамата служители по сигурността от багажната зала.

– Не, пуснете ме! Това си е моето куче! Избяга ми! – пъхтеше Ван Снейдер, останал без дъх.

– То изобщо не бива да тича тук! – каза му поучително един от служителите на реда. – Това е транзитна зона.

– Това да не е някаква шега? – изрева Ван Снейдер и се опита да се откопчи от граничните офицери.

Но един от дотичалите при тях служители по сигурността го държеше здраво за ръкава.

– Значи вашето куче причини цялата тази неразбория!

Ван Снейдер не отговори. Той оглеждаше внимателно залата. Къде изчезна този звяр? Почти беше стигнал до целта си и изведнъж всичко се обърна с главата надолу! Къде се скри това четириногло? Той въртеше отчаяно глава, докато единият от служителите по сигурността му говореше нещо и му задаваше въпроси, а другият предаваше по радиото съобщение за изчезването на голямо бяло куче.

Внезапно Ван Снейдер се изскубна от ръцете на граничните служители и се втурна към залата за пристигащи. Лошо решение, защото само след миг бе обграден от четирима

полицаи, които го хванаха здраво и го поведоха на разпит.

Известно време Тор ван Снейдер проклинаше тихо. Сетне се успокои. С дясната си ръка опипа левия горен джоб. Да, там беше, малкият уред, от който сега зависеше всичко, си беше на място. Нямаше търпение да го погледне. Но това в никакъв случай не биваше да стане пред очите на полицаите. Първо трябваше да изчака да го разпитат.

А къде ли е сега беглецът?

